

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. B. A.**, zastoupen Mgr. Markem Hylenou, advokátem, se sídlem Staré nám. 15, Česká Třebová, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 138/2004 - 23 ze dne 21. 7. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek krajského soudu shora blíže specifikovaný, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2004, č. j. OAM - 4314/VL - 07 - CO7 - 2003, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že se na něj nevztahuje překážka vycestování.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že v řízení před žalovaným prokázal, že splňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu; v řízení totiž prokázal svoje členství v organizaci M. p. k., která je považována ve Vietnamu za třídního nepřítele lidu a stát ji pronásleduje, jejím členům upírá základní lidská práva a svobody, její členové jsou šikanováni a nezákonně trestáni. Stěžovatel je v České republice po dvouletém pobytu plně integrovaný, v případě jeho návratu do vlasti mu z důvodu příslušnosti k uvedené organizaci a zastávání politických názorů neslučitelných s oficiální ideologií hrozí mučení a nelidské či ponižující zacházení

nebo trest pro politické přesvědčení. Proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Sám podřazuje důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje novou skutečnost ohledně svého členství v organizaci M. p. k. Povinností žadatele bylo ve správním řízení uvést veškeré důvody a okolnosti, které jej vedly k opuštění země původu a k podání žádosti o azyl. Stěžovatel měl možnost využít k úpravě svého pobytu na území České republiky zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Proto navrhl odmítnutí kasační stížnosti, popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel již od počátku řízení o udělení azylu poukazoval na ekonomické potíže v zemi svého původu, na nemožnost získat zaměstnání. Stěžovatel údajně využil možnosti, která se mu naskýtl, a odcestoval do České republiky za prací. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel poukazoval na jakékoli potíže spojené s politickými názory stěžovatele. Stěžovatel naopak výslovně žalovanému uvedl, že žádné problémy s nedodržením lidských práv neměl, pouze mu nebyla zajištěna práce, o politický život ve Vietnamu, jak výslovně uvedl do protokolu o pohovoru ze dne 29. 10. 2003, se nezajímal, neuvedl ani žádné jiné své aktivity politického charakteru a politické otázky ve správním řízení vůbec nezmiňoval. Z obsahu soudního spisu pak zejména vyplývá, že stěžovatel v žalobě pouze obecně namítal porušení pravidel správního řízení a § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, přičemž neshledal nezákonnost v rozhodnutí žalovaného.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná. Tvrzení, podle něhož stěžovatel již ve správním řízení prokázal pronásledování z politických důvodů, na němž je kasační stížnost založena, Nejvyšší správní soud neposoudil jako uplatnění nových skutečností podle § 109 odst. 4 s. ř. s., jak namítal žalovaný, neboť smysl stěžovatelovy námítky nespočívá v tom, že by stěžovatel nyní nově tvrdil, že „je politicky pronásledován“, ale v tom, že tvrdí, že „již ve správním řízení předložil důkazy, z nichž vyplývá, že je pronásledován“. Stěžovatel tedy míří na nesprávné vyhodnocení důkazů, které si žalovaný ve správním řízení opatřil (dokonce které mu stěžovatel sám předložil), přitom tvrdí, že z těchto důvodů mělo být rozhodnutí žalovaného krajským soudem zrušeno, avšak nestalo se tak. Jde tedy ve skutečnosti podle obsahu kasační stížnosti o námitku jedinou směřující do nezohlednění stěžovatelových tvrzení žalovaným.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a na základě řádně a přípustně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud nyní stěžovatel tvrdí, že byl nucen opustit zemi svého původu pro své veřejně zastávané politické názory a že o tom předložil důkazy již v řízení před žalovaným (tvrdí, že dostatečně prokázal“), pak tomuto tvrzení obsah správního spisu nesvědčí. Stěžovatel totiž k dotazu žalovaného v rámci pohovoru o stěžovatelově žádosti výslovně uvedl, že o politický život se nezajímal. Kromě toho nepoukazoval na jakákoliv příkoří, která by jakkoli, byť i nepřímo souvisela s aktivitami stěžovatele politického charakteru. Stěžovatel netvrdil, že by byl politicky jakkoli činný, že by byl politickým sympatizantem, politické otázky ve správním řízení vůbec nezmiňoval. Pokud ani v žalobě nenamítal, že by byl pronásledován z důvodů politických a svá tvrzení skutkově vyčerpал na obecných námitkách, pak ohledně

svého politického pronásledování nejen nenavrhl provedení žádných důkazů, ale takové pronásledování ani netvrdil. Za tohoto stavu nebylo důvodu, aby se žalovaný otázkou možného politického pronásledování zabýval. Podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále „jen správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věcí, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Žalovaný přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věcí a zatím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Dokazování žalovaný správně zaměřil toliko na stěžovatelem tvrzené skutečnosti, mezi ně ovšem pronásledování z politických důvodů řadit nelze, neboť v tomto směru stěžovatel na žádnou skutečnost nepoukazoval. Tvrdí-li tedy nyní stěžovatel, že byl nucen opustit zemi svého původu pro své veřejně zastávané politické názory, že o tom předložil důkazy již v řízení před žalovaným, a spočívá-li kasační stížnost výlučně na těchto tvrzeních, pak kasační stížnost není důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud procesně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jenž by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu